

Verlost

De schaduw van macht.

Verlost

De schaduw van macht.

Paul van Dijk

Verlost – De schaduw van macht.

© 2025 - Paul van Dijk

Auteur: Paul van Dijk

ISBN: 9789465208084

Uitgegeven door: Brave New Books

Druk: 2025 1^e druk

Coverontwerp: Straatfoto.eu

1

Ze zeggen dat je op een dag wakker wordt en weet dat alles anders is. Dat moment kwam bij mij niet met een klap, maar sloop langzaam mijn leven in. Wat begon als twijfel aan mijn vader, groeide uit tot een nachtmerrie waaruit ik niet meer kon ontwaken. Maar elke dag die voorbijging, sleurde me dieper een wereld in waarvan ik dacht dat ik haar beheerste, maar die mij langzaamaan begon te bezitten.

Het gezicht van mijn vader, altijd zo kalm en overtuigend, is nu één van mijn grootste angsten geworden. Zijn stem klinkt nog na in mijn hoofd, bevelend en manipulerend. En ik... ik gehoorzaamde.

Ik heb mensen voorgelogen. Gebroken. Gebruikt. Laila, Alex, Selena en Amir. Zelfs mezelf. Elke keuze die ik maakte voelde rationeel op dat moment, maar nu zie ik alleen maar de kettingreactie van gevolgen. Mijn leven was ooit van mij. Ik had dromen, plannen, misschien zelfs iets wat op principes leek. Maar dat was voordat ik de waarheid zag: dat loyaliteit slechts een rookgordijn is. Dat familie niets betekent als er geld, macht of geheimen op het spel staan.

Mijn vader leidt DFU – een naam die klinkt als een bedrijf, maar in werkelijkheid een schaduwrijke wereld is die mensen verplettert zonder knippen. En ik, zijn zoon, kreeg geen keuze. Niet echt. Hij zette me op het bord als een pion, glimlachend, alsof hij me een erfenis gaf. Maar ik weet inmiddels wat het was: een strop. Hij had plannen – verdomd grote plannen – en alles draaide om macht. Geld. Invloed. De aanslag op de Energie Centrale was slechts het begin. Ik dacht dat ik het tij nog kon keren. Dat als ik maar sterk genoeg was en ik de grip op mijn leven kon terugpakken. Maar de waarheid is: ik ben vanaf het begin bespeeld. Door DFU. Door mijn vader. Door Laila.

Ik verloor de controle toen ik Laila begon te vertrouwen. Of misschien al toen ik verliefd op haar werd. Haar bedoelingen waren nooit zuiver. Ze was gestuurd – gekocht – en toch wilde ik haar geloven. Of ik haar ooit echt gekend heb? Geen idee. Wat ik wél weet, is dat haar aanwezigheid mij heeft gebroken en gevormd. Zoals alles bij DFU: niets is wat het lijkt, maar alles heeft zijn prijs.

En toch... Laila is er nog. Ondanks alles. Ze zegt dat ze van mij houdt. Maar hoe lang nog? Hoe lang voor ze inziet dat ik meer ben gaan lijken op mijn vader dan ik ooit had gewild? Of weet ze dat al? Haar blik verradt iets wat ze niet uitspreekt — alsof zij meer ziet dan ik mezelf durf toe te geven..

En dan was daar Juda. Een agent met de verdriet in zijn ogen. Hij weet het. Of hij vermoedt het. En dat is misschien nog gevaarlijker. Hij graaft, onvermoeibaar en koppig. Hij kwam steeds dichterbij mijn naam. Bij de waarheid. Maar ook hij had hulp nodig. En hij vond die op een gevaarlijke plek. Bij iemand die hem op ons spoor heeft gezet en Joel wil die persoon vinden — en daarna? Weer een lichaam? Nog een naam op de lijst van mensen die in de weg stonden?

Wat Max niet begrijpt – of misschien juist wel – is dat ik er middenin zit. Ik weet te veel om onschuldig te zijn. Te weinig om mezelf te beschermen. En toch zit ik hier. Ademend, twijfelend en wachtend op de volgende zet. Van mijn vader. Van Juda. Of van Max.

Ergens tussen de dreiging van verraad en het plan om een energie bedrijf omver te werpen, ben ik mezelf verloren. Vroeger dacht ik dat ik moest kiezen tussen goed en kwaad. Nu weet ik dat het alleen maar twee variaties van kwaad waren. En dat ik vaak de verkeerde keuze maakte. De zitting van Alex heeft alles op scherp gezet. Hij sprak niet, maar zijn ogen deden dat wel. Hij wist dat ik daar was. En ik weet dat Juda me gezien heeft.

Sindsdien slaap ik niet meer. Niet écht. Elke nacht hoor ik de echo's van die rechtszaal, de stemmen, het dreigende zwijgen van Alex, en zie ik het dodelijke charisma van mijn vader. En steeds die vraag: hoe lang nog?

Ik dacht dat ik keuzes had. Dat ik kon vluchten. Kon vechten. Maar de waarheid is: ik zit vast. Dieper dan ooit. En terwijl Juda graaft en mijn vader zijn laatste pionnen zet, weet ik één ding zeker: het spel is nog lang niet voorbij. De enige vraag die overblijft: als alles straks instort — en dat zal het — wie staat er dan nog aan mijn kant?

2

Juda zuchtte diep en wreef in zijn ogen voordat hij antwoordde.

‘Sorry Mark. We waren bezig met een arrestatie en de voorbereiding van een rechtszaak. Het was een geheime operatie waar slechts een paar mensen vanaf wisten. Ik kon je echt niet bellen.’

Mark fronste, maar bleef stil. Zijn blik gleed naar Juda’s vermoeide gezicht. ‘En nu kun je er wél over praten?’ vroeg hij.

Juda haalde zijn schouders op, met een spoor van aarzeling in zijn bewegingen.

‘Niet alles. Maar in de nacht van zaterdag op zondag hebben we Alex opgepakt. Hij... hij wordt verdacht van betrokkenheid bij de bomaanslag in Amsterdam.’ Zijn stem klonk vast, maar Mark zag hoe Juda’s hand nerveus op de tafel tikte.

Mark hield zijn gezicht strak. Het kostte hem moeite om zijn echte emoties te verbergen. Al deSilva had hem al alles verteld—veel meer dan wat Juda nu onthulde. Hij voelde een vreemde mix van frustratie en begrip.

‘En vanmorgen was de rechtszaak?’ vroeg hij, zijn toon klonk neutraal.

‘Ja,’ antwoordde Juda met een zucht. ‘We hoopten eigenlijk dat de onderzoeksrechter meer geloofde in de zaak en hem per direct in hechtenis zou nemen.’

Mark grijnsde sceptisch. ‘Dat geloofde je serieus, Juda?’

‘Nee, niet echt,’ gaf Juda met tegenzin toe. Hij sloeg zijn ogen neer en wreef even over zijn gezicht. ‘We probeerden DFU uit de tent te lokken.’ Zijn woorden klonken moeizaam, alsof hij ze uit zichzelf moest trekken.

‘En dat is wel gelukt?’

‘Een soort van. Zoals we al dachten, zouden ze daar aanwezig zijn. Harold deSilva was aanwezig bij de zitting. Hij was als journalist naar binnen gekomen. We weten nu in ieder geval dat we op het juiste spoor zitten,’ Juda’s ogen glinsterden even van opwindning.

Mark trok een wenkbrauw op. ‘DeSilva? Dat klinkt als goed nieuws, Juda. Maar wat nu?’

‘Nu moeten we proberen om bewijslast tegen Alex te vinden. We hebben twee weken gekregen van de onderzoeksrechter. Als we niets vinden dat tegen hem gebruikt kan worden, zal de rechter hem op vrije

voeten moeten stellen. En dan is alles voor niets geweest,' Juda's stem klonk plotseling benauwd.

Mark sloeg zijn armen over elkaar. 'Voor niets? Juda, wat bedoel je?'

Juda keek weg, zijn ogen waren troebel van vermoeidheid.

'We hebben Travis Clay gevraagd om druk te zetten op de officier van justitie. Hij heeft het verzoek tot een versneld voorkomen doorgedrukt, ondanks dat we wisten dat de onderzoeksrechter hem niet meteen zou berechten. Het was een gok, Mark. De enige manier om hem vast te houden zonder hard bewijs.'

'Riskant plan, Juda. Dit is niets voor jou,' zei Mark, zijn stem klonk vol bezorgdheid.

'Het is niet mijn stijl, maar het moest wel. Travis... hij overtuigde me dat dit onze enige kans was. En kijk waar het ons heeft gebracht: we weten dat DFU nerveus wordt. Misschien maken ze nu fouten.'

Mark knikte langzaam. 'En nu?'

'Ik wil alles nog een keer nalopen,' zei Juda. 'En ik wil naar de Amsterdamse Energie Centrale. De directeur heeft ons niet alles verteld, ik weet het zeker.'

'Dat zal moeilijk worden, Juda.'

'Waarom?' Juda's wenkbrauwen trokken samen.

'De centrale is verkocht. De staat heeft een noodfonds opgezet en een meerderheidsbelang gekocht. De directie is ontslagen wegens wanbeleid. We komen daar niet meer binnen.'

'Wanbeleid? Daar geloof ik niets van.' Hij wreef door zijn haar.

'Dat bedrijf stond er prima voor. Dit klopt niet, Mark.'

'Misschien is het toeval,' zei Mark zacht.

Juda draaide zich met een ruk naar hem om. 'Misschien, Mark, maar misschien ook niet. Deze hele zaak is wel heel toevallig. Nu moeten we proberen Harold en Alex aan DFU te linken. Amir zei dat er een verband is.'

'Amir is dood,' zei Mark scherp.

'Voordat ik hem in de cel opsloot, noemde hij Harolds naam,' fluisterde Juda. Hij keek weg, alsof hij het nauwelijks hardop durfde te zeggen.

Mark zuchtte. 'Amir heeft zelfmoord gepleegd.'

'Daar moest het op lijken.' Hij keek Mark recht aan.

‘Hij is vermoord, Mark. Ik weet het zeker.’

‘Juda...’ Marks stem klonk zacht. ‘In een politiecel? Dat geloof je toch zelf niet.’

Het lag op het puntje van Juda’s tong om te vertellen dat Max er anders over dacht. Maar hij slikte de woorden in. Mark hoefde dit niet te weten—nog niet.

‘Misschien word ik gek, misschien ook niet. Ik geloof dat er meer aan de hand is dan we op het eerste gezicht kunnen zien. En ik denk dat dit alles samenhangt met Harold en DFU.’

‘Ik weet het niet, Juda, het lijkt allemaal zo ver gezocht.’

Juda wilde antwoorden, maar het gerinkel van zijn telefoon sneed door de stilte. Hij pakte snel op.

‘Juda met Jack. Ben je alleen?’

Juda’s ogen flitsten naar Mark. ‘Nee.’

‘Noem mijn naam dan niet. Luister. Ik volg een aanwijzing over de ASR-12 bom. Ik kan nog niet veel zeggen maar ik weet wel dat als ik gelijk heb, het groots is. Sorry dat ik nog niet meer weet.’

‘Geef niets. Laat me wel weten als je meer weet,’ antwoordde Juda, terwijl hij nerveus naar Mark keek.

‘Zal ik doen. En wees voorzichtig, Juda. Dit gaat dieper dan je denkt.’

‘Ik zal oppassen.’

Juda hing op en stopte de telefoon terug in zijn zak.

‘Wie was dat?’ vroeg Mark.

‘Niemand. Of... niets belangrijks. Het onderzoek zit muurvast. Ik moet nadenken.’ Hij stond op.

‘Zal ik meegaan?’

Juda schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank je. Ik moet alleen zijn.’

Hij glimlachte flauwtjes, een gebaar dat meer uit beleefdheid dan overtuiging leek te komen.

Hij liep weg, de spanning van het gesprek was nog voelbaar in zijn schouders. Bij zijn kantoor keek hij zijn assistente aan. ‘Ik wil niet gestoord worden. Wat er ook gebeurt.’

De deur viel met een zachte klik achter hem dicht. Eindelijk alleen.

3

Het was Joel die belde en mijn rustige avond verstoorde.

‘Ja, ik ben er. Wat is er?’

‘Weet je nog dat ik vanmiddag zei dat ik een adres na moest trekken?’

‘Het adres dat op het papiertje stond?’

‘Ik ben nu onderweg,’ zei Joel kortaf.

‘Wil je dat ik mee ga?’

‘Nee, dat is niet nodig. Ik regel dit zelf. Maar luister, Harold, ik wil dat je mijn vliegticket vandaag nog boekt. Ik vertrek vrijdag naar Parijs. Lukt dat je nog?’

Zijn toon maakte duidelijk dat hij niet gewend was "nee" te horen. Toch aarzelde ik.

‘Vast wel. Waarom zo gehaast vertrekken?’ vroeg ik.

‘Gaaf het je nog lukken?’ vroeg Joel ditmaal geërgerd.

‘Ja.’

‘Mooi.’

De verbinding werd verbroken voordat ik nog iets kon vragen. Ik bleef met mijn telefoon in mijn hand zitten en staarde naar het lege scherm.

Joel’s plotselinge vraag bleef in mijn hoofd hangen. Waarom moest hij per se vrijdag naar Parijs vertrekken? En waarom mocht ik niet mee naar dat adres? Zijn gehaaste toon en de abrupt verbroken verbinding maakten me alleen maar achterdochtiger. Ik opende mijn laptop en tikte de gegevens in om zijn ticket te boeken. Sinds ik voor mijn vader bij DFU werkte, wist ik hoe deze dingen geregeld werden. Voor speciale operaties, zoals Joel ze noemde, was er een aparte rekening. Het boeken van een vliegticket was een fluitje van een cent. In tien minuten had ik alles afgerond en lag zijn ticket naar Parijs klaar.

Maar mijn gedachten bleven terugkeren naar dat papiertje. Wat had er precies op gestaan? Kemperlaan... een huisnummer kon ik me niet herinneren, maar ik wist dat het in de buurt van Ralfs huis lag. Een kwartiertje rijden. Joel had dus een klein half uurtje voorsprong op mij.

Als hij niet wilde dat ik mee ging, dan moest er iets belangrijks aan de hand zijn. Hoe meer ik erover nadacht, hoe sterker het gevoel werd dat ik niet kon blijven wachten.

‘Ik ben even weg, Laila. Het kan misschien wel laat worden. Blijf maar niet op.’

‘Doe je voorzichtig,’ zei Laila bezorgd.

‘Natuurlijk,’ zei ik, terwijl ik de deur uitstapte en naar mijn auto liep. De navigatie gaf aan dat ik mijn bestemming had bereikt. De Kemperlaan. De straat was korter dan ik had verwacht, met oude, dicht op elkaar gebouwde huizen die er grijs en verwaarloosd uitzagen. De avondlucht hing stil boven de straat, en het enige geluid kwam van mijn motor. Ik reed langzaam, mijn ogen speurden de omgeving af naar een teken van Joel. Het leek alsof niemand hier ooit de moeite nam om buiten te zijn; gordijnen hingen dicht en overal brandde slechts zwak licht. Dit was geen plek waar een dure Mercedes normaal zou verwachten, maar toch... daar stond hij. Joel’s Mercedes stond verscholen achter een paar bomen, in het gras geparkeerd. Als je niet wist waar je naar zocht, zou je hem gemakkelijk over het hoofd zien.

Ik reed nog een stukje door en parkeerde mijn auto ook zo onopvallend mogelijk. Mijn Audi was dan wel niet zo duur als de Mercedes van Joel, maar wel duur genoeg om op te vallen in deze straat. Ik doofde de lichten en tuurde naar buiten om te zien of ik Joel ergens zag. Het bordje bij de straatnaam gaf aan dat ik me bevond tussen de nummers veertig en zestig. Niet heel precies, maar het was een begin. Ik stond op het punt mijn portier te openen toen een deur verderop openging. Ik kromp instinctief in elkaar, terwijl ik mijn blik op de beweging richtte. Joel verscheen, gevolgd door twee mannen die ik niet kende. Ze droegen donkere jassen en bewogen zich snel, alsof ze geen tijd te verliezen hadden. Joel keek gejaagd om zich heen, zijn ogen scanden de straat, maar hij leek mij niet op te merken. Mijn ademhaling versnelde terwijl ik toekeek hoe ze naar Joel’s auto liepen. De Mercedes startte met een gedempte brom, en binnen enkele seconden reden ze de straat uit.

Ik bleef achter, twijfelend. Moest ik hen volgen? Mijn vingers rustten op de sleutel in het contact, klaar om de motor te starten. Maar iets hield me tegen. De open deur trok mijn aandacht. Joel had in zijn haast de deur niet achter zich dichtgetrokken.

Iets aan de manier waarop Joel was vertrokken voelde verkeerd. Dit was belangrijk. Te belangrijk om zomaar te laten gaan. Voorzichtig opende ik mijn portier en stapte uit. De koele lucht leek zwaar aan te voelen tegen

mijn huid. Met snelle maar stille passen liep ik naar de open deur, mijn hart klopte luid in mijn keel.

De woonkamer was klein en slecht verlicht, de muren vaal van vuil en vocht. Het rook muf, alsof er hier al jaren geen frisse lucht was geweest. In de hoek stond een bankstel dat betere dagen had gekend. Ik kon me nauwelijks voorstellen dat iemand hier vrijwillig woonde.

Ik zette nog een stap naar binnen, mijn schoenen kraakten zachtjes op de houten vloer. Plotseling hoorde ik een doffe dreun, alsof er iets zwaars was omgevallen. Het geluid kwam van verderop, uit een andere kamer.

De deur naar de slaapkamer stond op een kier. Het licht dat naar buiten scheen, was gedimd en flikkerde alsof de lamp elk moment kon uitvallen. Met een bonzend hart duwde ik de deur verder open. Wat ik zag, liet me verstijven. In de nog kleinere slaapkamer lagen twee mensen op de grond. Twee lichamen lagen op de grond.

Een jonge man lag in de ene hoek, bewegingloos. Zijn gezicht was bedekt met bloed, en zijn witte shirt was doorweekt. In de andere hoek lag een vrouw, haar handen strak met tie-wraps op haar rug gebonden. Heel zacht kreunde de vrouw. Het leek niet echt op huilen maar ook niet op roepen. Voorzichtig draaide ik haar lichaam om zodat ze op haar rug lag. Ze ademde, maar haar ogen waren halfgesloten, haar gezicht zat onder het opgedroogde bloed. Haar mond was afgedekt met een vieze doek. Mijn vingers trilden terwijl ik de knoop losmaakte en de stof voorzichtig wegtrok.

Haar lippen bewogen zwak. 'Niels... Niels,' fluisterde ze, haar stem bijna een ademhaling.

'Wie is Niels?' vroeg ik zacht.

'Niels...' was alles wat ze kon zeggen.

Ik liep richting het lichaam van de jongen, vermoedelijk Niels en probeerde of ik een hartslag voelde in zijn nek. Niets.

Zijn shirt was doordrenkt met bloed, en twee schotwonden bij zijn borst vertelden me wat ik al wist. Hij was dood. Langzaam liet ik hem los en keek even naar zijn gezicht, jong met een angstige blik.

'Niels is dood,' fluisterde ik bijna tegen mezelf, terwijl ik opstond.

Ik draaide me om en haastte me terug naar de vrouw. Haar borst ging onregelmatig op en neer, en ze kreunde nog steeds zachtjes.

‘Sorry,’ fluisterde ik terwijl ik terugliep naar de vrouw.
Ze begon zachtjes te snikken, haar schouders schokten ondanks haar zwakte.

De vrouw stopte met roepen en begon te snikken.

‘Rustig maar. Ik zal je helpen,’ zei ik. Mijn ogen speurden de kamer af totdat ik een mes in de hoek zag liggen. Ik pakte het en sneed voorzichtig de tie-wraps door die haar polsen omsloten.

Ze kreunde toen haar armen vrijkwamen en probeerde overeind te komen, maar haar lichaam zakte krachteloos terug. Haar hand greep naar haar buik, en ik zag de vage glinstering van bloed op haar kleding.

‘Wat wilden de mannen die hier net geweest zijn?’ vroeg ik bezorgd.

Geschrokken keek de vrouw op maar zei niets alsof ze ergens bang voor was.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik, zachter deze keer, terwijl ik op mijn hurken voor haar ging zitten.

‘Nat.. sja,’ fluisterde ze, haar stem zwak en breekbaar.

‘Wat?’ vroeg ik, angstig dat ze elk moment het bewustzijn zou verliezen.

‘Natasja,’ bracht ze moeizaam uit.

‘Oké, Natasja. Ik ben Harold en ik zal je helpen. Ik zal de ambulance bellen...’

‘Nee,’ onderbrak Natasja mij paniekerig. ‘Dat kan niet.’

‘Maar je bent gewond,’ zei ik met groeiende frustratie. ‘Je hebt medische hulp nodig, anders red je het niet.’

‘Nee... Dat kan echt niet,’ zei ze, haar ogen waren wijd open van angst.

‘Als je wilt helpen, help dan...’

De jonge vrouw stopte met praten en leek het bewustzijn te verliezen. Ik voelde de paniek in mijn borst toenemen. Haar ademhaling werd zwaarder.

‘Als je wilt helpen... help dan Max.’

‘Wie is Max? En waar vind ik Max? Is hij ook in dit huis?’ vroeg ik.

Ze opende haar ogen weer, vocht zichtbaar tegen het bewustzijn dat haar lichaam dreigde te verlaten. ‘Loods... veertien... centrum...’

Meer kon de vrouw niet uitbrengen. Mijn hart bonsde nog luider in mijn keel.

Plotseling greep ze naar haar zak, haar beweging was traag en zwak. Ik knielde naast haar en vond een verfrommeld papiertje dat ze nauwelijks kon vasthouden.

‘Bel... dit nummer,’ fluisterde ze, voordat haar ogen dichtvielen en haar lichaam slap werd.

Mijn vingers trilden terwijl ik het nummer van het papiertje intoetste op Natasja’s telefoon. Het scherm leek wazig, alsof mijn ogen weigerden zich te focussen. De telefoon ging één keer over, twee keer, voordat een stem aan de andere kant klonk.

‘Hallo?’ klonk het aan de andere kant van de lijn.

‘Hallo,’ zei ik terug, mijn stem klonk onvast. ‘Wie is dit?’

‘Juda Melonie. Wie is dit?’

Mijn hart sloeg een slag over. Juda? De agent? Mijn gedachten draaiden op volle toeren.

‘Dat maakt niet uit,’ zei ik gehaast. ‘Kom snel naar de Kemperlaan nummer...’

Ik wist niet welk nummer dit was. Het huis had geen nummer bij de deur.

‘Uh nummer... Een vrouw en een jongen... ze zijn gewond.’

‘Wacht, wie—’ begon Juda, maar ik onderbrak hem.

‘Ik weet het huisnummer niet,’ zei ik snel. ‘Maar je kunt het niet missen. Haar naam is Natasja.’

Ik hing op voordat hij meer vragen kon stellen. Het politiebureau was niet zo heel ver hier vandaan dus moest ik opschieten om hier nog weg te komen voor de politie er was.

Wat had ik zojuist gedaan? Juda moest haar redden. Dat was alles wat ik wist.

Met een resoluut gebaar drukte ik op de knop van mijn autosleutels. De auto knipperde in de verte, en het vertrouwde geluid van het ontgrendelen bracht me verder in beweging. Ik stapte in de auto en reed snel de straat uit. Een paar straten verder zette ik de auto aan de kant. Ik sloot mijn ogen en haalde diep adem. Vijf minuten. Dat was alles wat ik had. Als Juda het begreep, zou hij hier snel zijn. Maar wat als hij het niet snapte? Wat als hij het telefoontje als een grap beschouwde, of erger, als een valstrik?

De sirenes waren zwak in de verte, maar het geluid werd snel sterker. Mijn handen omklemden het stuur terwijl ik me klaarmaakte om verder te rijden. Toen de eerste flits van blauw licht de straat vulde, schakelde ik

naar de “drive” versnelling en reed ik verder, weg van de Kemperlaan en de chaos die ik achter me had gelaten.

Twintig minuten later reed ik de parkeerplaats op die bij loods veertien hoorde. De omgeving was verlaten, gehuld in een onheilspellende stilte die alleen werd onderbroken door het geronk van mijn motor. Het terrein leek ooit druk en functioneel te zijn geweest, maar nu straalde het niets dan leegte en verlatenheid uit.

Ik vertraagde en speurde de duisternis af. Er was geen spoor van Joel's Mercedes of van de twee mannen die ik eerder met hem had gezien. Misschien was ik op de verkeerde plek. Het gebouw, een metalen kolos waarvan de muren waren beklad met graffiti, was begroeid met klimop. Aan de zijkant, net voorbij een rij oude pallets, zag ik een smalle deuropening waar licht doorheen scheen.

Met langzame, bijna geruisloze stappen liep ik naar binnen. Het felle licht binnen de loods verblindde me even, en ik knipperde snel om mijn ogen aan het verschil te laten wennen. Mijn blik viel op een lichaam in het midden van de loods. Nu was ik er zeker van dat Joel en de twee mannen hier ook geweest waren. Rondom het lichaam lagen drie hulzen verspreid op de betonnen vloer. Ze glinsterden in het felle licht alsof ze mijn aandacht wilden trekken. De man op de grond was niet oud, misschien halverwege de dertig. Zijn ogen staarden levenloos naar het plafond, en een donkere plas bloed onder zijn rug liet geen twijfel bestaan over zijn lot.

Iets verderop, net buiten het bereik van de felste lampen, zag ik een tweede lichaam liggen. Mijn spieren spanden zich aan terwijl ik opstond en langzaam dichterbij liep.

De man lag op zijn zij, een groot geweer in zijn hand. Zijn gelaatstreken waren scherp en hoekig, zijn huid bleek. Misschien Russisch, ergens in de dertig, maar het bloed op zijn gezicht maakte verdere details lastig te onderscheiden. Zijn vingers rustten nog op een Amerikaanse M16, alsof hij in zijn laatste momenten had geprobeerd zichzelf te verdedigen.

Terwijl ik mezelf dwong verder te zoeken, klonk er plotseling een schuivend geluid. Het geluid was zacht, maar in de beklemmende stilte leek het oorverdovend. Mijn hoofd schoot omhoog en mijn hart sloeg een

slag over. Het geluid kwam van achter een stapel kratten in de hoek van de loods.

Zonder te aarzelen greep ik het geweer uit de handen van de dode man. Mijn vingers gleden over de koude metalen loop terwijl ik het magazijn losmaakte. Nog halfvol. Mijn ademhaling versnelde terwijl ik de slede naar achter trok en het geweer doorlaadde. Met de loop op de krat gericht liep ik in de richting van het geluid. Mijn hart bonsde in mijn keel. Het geluid herhaalde zich, een schuifelend geluid, alsof iemand probeerde zich in stilte te verplaatsen.

Ik liep om de krat heen, langzaam en behoedzaam, met mijn vinger licht op de trekker. Achter de krat zat een man half steunend tegen het hout. Zijn gezicht was vertrokken van pijn, zijn handen drukten tegen een bloederige wond in zijn buik.

De man keek op, zijn ogen gevuld met een mengeling van angst en pijn toen ik de M16 op hem richtte. Het zweet gleed van zijn voorhoofd naar zijn bebloede wangen, en hij hapte naar adem alsof elke beweging ondraaglijk was.

‘Rustig... Harold,’

Hoe wist deze man mijn naam? Ik merkte dat ik harder in de kolf van het geweer begon te knijpen.

‘Hoe weet je mijn naam?’ vroeg ik, mijn stem klonk schor van de spanning.

Zijn handen drukten stevig op een schotwond in zijn buik, en het bloed sijpelde tussen zijn vingers door.

‘Ik weet alles van jou... en van je vader,’ zei hij langzaam.

‘Hoe weet je mijn naam?’ vroeg ik nogmaals, ditmaal harder.

‘Doe alsjeblieft dat geweer weg, Harold. Ik kan toch niets doen, kijk naar me.’ smeekte de man.

De man was zwaar gewond en kon inderdaad weinig doen. Ik liet het geweer zakken en ging naast de man op de grond zitten.

‘Begin maar te vertellen,’ zei ik.

Hij zuchtte diep, alsof hij zich voorbereidde op een zware last. ‘Ik ben Max,’ zei hij.

‘Ik ken jou al vanaf dat je een klein kind was.’

Max keek naar me, zijn ogen leken zwaar van de vermoeidheid.

‘Je vader en ik... we waren vroeger vrienden. Partners. We begonnen samen, jaren geleden. Maar alles veranderde toen hij... toen hij koos voor een ander pad.’

Ik bleef stil, mijn hoofd tolde van de vragen die ik niet kon formuleren.

‘Je vader en ik... we begonnen samen een transportbedrijf. We waren jong, zonder werk, en dachten dat we het verschil konden maken. Alles leek goed in het begin. Maar toen... toen liep het mis,’ zei Max.

‘In het begin was het klein,’ ging Max verder. ‘Een pakketje hier, een lading daar. Maar toen het bedrijf niet genoeg opleverde, besloot je vader een andere kant op te gaan. Hij kwam in contact met mannen die je liever niet tegenkomt. Zware criminelen. Het begon met kleine klusjes, iets vervoeren zonder vragen te stellen. Maar al snel... al snel reden we alleen nog maar voor hen.’

Hij pauzeerde, zijn blik was naar beneden gericht. Het leek alsof hij zich schaamde om verder te spreken.

‘Ik wilde stoppen en probeerde je vader te waarschuwen, maar Al wilde niet luisteren. Samen met je opa heeft hij DFU verder opgebouwd. Je moeder...’

Mijn hoofd schoot omhoog. ‘Wat is er met mijn moeder?’ vroeg ik scherp. Mijn stem klonk luider dan ik had bedoeld, en mijn handen trilden terwijl ik de loop van de M16 weer op hem richtte.

‘Je moeder was er nooit mee eens, Harold. Ze had haar bedenkingen vanaf het begin. Ze zag wat het met je vader deed. Ik heb geprobeerd om...’ Max zweeg even.

‘Je moeder en ik hebben...’

Ik keek Max aan, mijn hart bonkend. ‘Wat wil je zeggen?’

‘Je moeder en ik hebben stiekem een relatie gehad. We probeerden te ontsnappen, samen. Maar je vader kwam erachter.’

Verbaasd en verward liet ik de M16 zakken en legde deze naast mij neer.

‘Je vader en ik kregen ruzie,’ ging Max verder. ‘Een ruzie die alles veranderde. Hij verbande me uit zijn leven, en uit het jouwe. Een paar dagen later...’ Hij stopte, zijn ogen waren nu gevuld met tranen.

‘Een paar dagen later verloor ik alles.’

Ik zei niets, maar voelde hoe mijn ademhaling sneller ging. Wat bedoelde hij?

Max wendde zijn blik af, alsof het vertellen van het verhaal hem pijn deed.

‘Mijn vrouw en zoon... ze gingen boodschappen doen. Het was een gewone dag, net zoals elke andere. Ze vroegen of ik mee wilde, maar ik was bezig. Ik zei dat ik later wel zou komen.’

Hij zweeg en beet op zijn lip, zijn handen drukten steviger op zijn verwonding.

‘Ik keek vanuit het raam van onze slaapkamer,’ vervolgde hij. Zijn stem brak bij die laatste woorden. Hij sloot zijn ogen, en een traan gleed langs zijn wang.

‘Ik zag hoe ze samen in de auto stapten. Mijn zoon zwaaide naar me. De auto startte, en... toen ontplofte hij. Een vuurzee, Harold. Alles werd rood en zwart. Het geluid... het geluid achtervolgt me nog steeds.’

Hij zweeg opnieuw, terwijl de stilte tussen ons leek te zinderen. Mijn keel voelde droog. Ik kon niets zeggen, niets doen.

‘De bom was voor mij bedoeld, Harold, maar doodde mijn vrouw en kind. Ik heb altijd gedacht dat je vader achter de aanslag zat, maar kon het nooit bewijzen. Ik zwoer dat ik ze zou wreken. Mijn zoon... voor zijn zoon.’

Zijn woorden dreunden in mijn hoofd. Mijn ademhaling versnelde, en ik voelde hoe mijn handen trilden.

‘Max,’ fluisterde ik. Mijn stem klonk zwak, alsof het geluid niet van mij kwam.

Hij knikte langzaam, alsof hij mijn gedachten las. ‘Ik ben hier niet om je kwaad te doen, Harold. Maar ik moest het je vertellen. Je vader... hij is gevaarlijk. Hij is een man die geen grenzen kent. En als je niet oppast, sleurt hij jou mee in zijn wereld.’

Max hoestte diep, een rauw geluid dat door de loods galmde. Hij kromp ineen, zijn handen steviger tegen zijn buik gedrukt. Ik keek toe, verstijfd, terwijl hij worstelde om adem te halen.

‘Niemand kon bij je vader in de buurt komen,’ begon hij met een zware stem. ‘Toen hij DFU weer op de rit kreeg, zorgde hij ervoor dat hij onaantastbaar werd. Hij kwam nooit buiten zonder lijfwacht, en zijn huis

werd continu bewaakt. Ik kreeg simpelweg de kans niet om dicht bij hem te komen.'

Hij pauzeerde, zijn blik naar beneden gericht, alsof de herinnering hem nog steeds kwelde.

'Jaren gingen voorbij, Harold, en de haat in mij begon af te nemen. Misschien omdat ik moe werd van het niets doen. Later keerde ik terug naar Rusland en besloot opnieuw te beginnen. Maar Rusland is geen Nederland,' zei hij met een bittere glimlach. 'Daar vallen veel bedrijven onder de maffia. Je hebt twee keuzes: altijd onderdrukt leven of overleven. Ik koos voor dat laatste. Ik sloot een deal met de maffia en kon veel geld verdienen. Ik leefde in Nederland en verdiende geld in Rusland. Maar dat geld kwam niet zonder prijs. Het begon met jonge vrouwen smokkelen van Rusland naar Nederland. Voor de maffia.'

Zijn stem trilde, en ik voelde mijn maag zich omdraaien bij zijn woorden.

'Die vrouwen... ze begonnen in mijn clubs, Harold. Sommigen eindigden in de prostitutie, anderen als danseressen in stripclubs. Het is iets waar ik niet trots op ben, maar in die wereld... overleven betekent offers brengen.'

Hij zweeg even, hoestte weer, en trok een pijnlijk gezicht. Ik zag het bloed sijpelen uit de wond in zijn buik.

'Nu ik ongeneeslijk ziek ben, besloot ik om als laatste mijn vrouw en zoon te wreken en Al te laten boeten voor wat hij mij heeft aangedaan. Ik wilde Al terugpakken door jou te pakken. Nu ik ziek ben, heb ik niets meer te verliezen.'

Ik bleef hem strak aankijken, mijn hart voelde zwaar in mijn borst.

'Heel je leven heb ik in de gaten gehouden, Harold, maar jij bent nooit betrokken geweest bij je vaders organisatie. Pas sinds jij voor DFU bent gaan werken, zit ik achter je aan. Natuurlijk wist ik dat ik je niet direct kon benaderen. Je vader beschermde je altijd. Misschien heb je het nooit gemerkt, maar er was altijd iemand in jouw buurt om op je te letten. Jouw vaders tweede man Joel was mijn volgende zet. Ik weet dat je vader Joel in bescherming heeft genomen na een auto-ongeluk. Toen ik ontdekte dat Joel's vrouw bij dat ongeluk om het leven was gekomen... en dat je vader dat geheim hield... wist ik dat ik hem kon gebruiken.'

‘Gebruik maken van Joel?’ herhaalde ik, mijn stem klonk laag en vol ongelooft.

‘Ik haalde er een agent bij. Bij dat ongeluk was Juda’s vrouw het slachtoffer. Joel... Joel had haar dood op zijn geweten. Ik wist dat Juda alles zou doen om achter de waarheid te komen. Dus ik gaf hem de aanwijzingen die hem naar DFU zouden leiden.’

Zonder iets te kunnen zeggen, was ik gedwongen om te luisteren naar de oude Max. Zonder dat ik het wilde, voelde ik met hem mee. Voelde ik medelijden. Medelijden om wat mijn vader hem had aangedaan.

‘Waarom vertel je me dit allemaal, Max?’ vroeg ik, mijn stem klonk nu trillend van de frustratie.

‘Jouw vader is gevaarlijk, Harold. Je moet weten waar jij je in laat meeslepen. Ik weet dat je vader jou gebruikt voor zijn missies. Jouw vader is slecht, jongen. Het spijt me wat ik jou heb aangedaan,’ zei Max met een diepe zucht.

Ik keek hem aan, mijn stem klonk breekbaar. ‘Wat bedoel je?’

‘Door de agent op het spoor van DFU te brengen, heb ik jou ook in gevaar gebracht. Ik had het niet gewild, Harold, maar ik moest een manier vinden om je vader te raken. Juda...’

‘Wat? Juda!’ riep ik, mijn ogen wijd van schrik.

Zijn stem stokte, maar de naam was alles wat ik nodig had om mijn bloed te laten koken.

‘Toen ik erachter kwam dat Joel verantwoordelijk was voor het ongeluk waarbij Juda’s vrouw omkwam... wist ik dat ik mijn kans had,’ zei hij, zijn stem klonk zwakker nu.

‘Waarom heb je dit niet gewoon aan hem verteld?’

‘Ik sta niet bekend als eerlijk mens. Als ik dit tegen Juda zou vertellen, zou hij mij niet geloven. Het is beter als hij er zelf achter komt. Dan pas zal hij het geloven. Het is ook niet makkelijk om te bevatten in wat voor wereld jouw vader leeft,’ legde Max uit, zijn stem werd nog zwakker.

‘Maar je hebt wél een agenda,’ zei ik scherp.

Hij knikte langzaam, alsof hij het met tegenzin erkende. ‘Dat klopt. Maar soms, Harold... soms moet je iemand zelf de waarheid laten vinden. Dan geloven ze het pas.’

‘Waarom vertel je me dit, Max?’ vroeg ik uiteindelijk.

Omdat jij de enige bent die kan beslissen wat er nu gebeurt, Harold. Juda zal niet stoppen. Maar jij... jij kunt kiezen. Wat wil je? De waarheid... of je vader beschermen?’

Hij glimlachte zwak, en voor het eerst leek het alsof hij echt berusting voelde.

‘Wie heeft dit gedaan?’ vroeg ik terwijl ik rondkeek naar de lichamen.

‘Dat weet je best, Harold. Hoe ben je hier gekomen?’

Ik aarzelde, mijn gedachten draaiden in cirkels. Hoe wist hij dit allemaal? Hoe kon hij zoveel weten?

‘Ik ben Joel gevolgd,’ gaf ik uiteindelijk toe, mijn stem klonk onvast.

‘Hij ging naar een huis op de Kemperlaan.’

Max’ ogen werden groot bij mijn woorden. Hij probeerde overeind te komen, maar zakte meteen terug tegen de krat. Zijn gezicht vertrok van de pijn.

‘Is alles goed met Natasja?’ vroeg hij bezorgd.

Ik slikte en keek weg. Het beeld van haar bebloede gezicht en haar zwakke stem flitste door mijn gedachten. ‘Ik weet het niet, Max,’ zei ik uiteindelijk, mijn stem klonk trillend. ‘Ze wilde niet naar een ziekenhuis. Ze is zwaargewond achtergebleven.’

‘En de jongen die daar woont?’

‘Niels... Niels leefde niet meer toen ik binnenkwam.’

‘Denk je dat Natasja...’ hij maakte zijn zin niet af.

‘Ik heb Juda gebeld en het adres gegeven waar hij Natasja kon vinden. Hopelijk is hij er op tijd bij.’

‘Dank je,’ zei hij zacht. ‘Gelukkig ben je niet zoals je vader.’

Max sloot zijn ogen en schudde zijn hoofd. ‘Alles wat ik heb gedaan,’ fluisterde hij, meer tegen zichzelf dan tegen mij, ‘heeft niets dan dood en pijn gebracht. Niels is het neefje van Juda. Via hem had ik contact met Juda en Natasja kon mij benaderen als ik Juda nodig had.’

Ik schudde mijn hoofd, mijn handen trillende terwijl ik naar hem keek.

‘Ik kan dit niet,’ zei ik zacht. ‘Ik breng je naar het ziekenhuis.’

‘Nee, dank je, Harold. Ik heb niet lang meer te leven. De kanker eet me van binnenuit op. Dit is de enige uitweg die ik nog heb. Je moet mij één ding beloven, Harold.’

‘Wat?’ vroeg ik nors en met een brok in mijn keel.

‘Je moet mij vergeven...’